

Sygn. akt XI W 4209/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Małgorzata Gardocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 13 grudnia 2016 roku, 9 lutego 2017 roku w W.

sprawy przeciwko **W. J.**

synowi Z. i M.

urodzonemu (...) w R.

obwinionemu o to, że:

w dniu 24.04.2016 r. ok. godz. 11:00 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na parkingu przy ul. (...) naruszył zasady określone w art. 23 ust. 1 pkt 2 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki T. nr rej. (...), nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu marki T. o nr rej. (...), w wyniku, czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenia obu pojazdów,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym z dn. 20.06.1997 r. (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 ze zmianami),

I. obwinionego W. J. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 4209/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2016 roku około godziny 11:00 obwiniony

W. J. prowadził pojazd marki T. (...) o

numerze rejestracyjnym (...).

Po przyjechaniu na parking znajdujący się przy ul. (...)

wykonał manewr skrętu w prawo i zaparkował na wyznaczonym

miejscu postojowym. W chwili wykonywania tego manewru po prawej

stronie pojazdu obwinionego na wyznaczonym miejscu postojowym znajdował się pojazd marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W chwili wjeżdżania przez obwinionego na miejsce parkowania pojazdem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie doszło do kolizji z pojazdem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. wyjaśnienia obwinionego W. J.:

k. 68-69, 29,

2. zeznania świadka K. B.: k. 69, 4,

3. zdjęcia: k. 6-13,

4. protokoły oględzin pojazdów: k. 18, 26,

5. opinię biegłego w zakresie ruchu drogowego i techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków drogowych i kolizji drogowych: k. 75-81, 91.

Obwiniony w toku rozprawy głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a fakt przyznania się w trakcie czynności wyjaśniających wytłumaczył awersją do stawania przed Sądem i procedur (k. 68-69). Przy czym wskazać należy, że choć obwiniony w toku czynności wyjaśniających oświadczył, że przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to jednocześnie wyjaśnił, że nie poczuł żadnego uderzenia, a gdyby coś poczuł, to zostawiłby kartkę z danymi kontaktowymi (k. 29). Wyjaśniając na rozprawie, obwiniony w szczególności potwierdził, że nie odczuł żadnego kontaktu między pojazdami.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom W. J., gdyż były one konsekwentne, spójne i logiczne, a nadto zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Przede wszystkim znalazły jednak potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego w zakresie ruchu drogowego i techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków drogowych i kolizji drogowych. Obwiniony konsekwentnie w toku całego postępowania twierdził, że nie poczuł, że nastąpił kontakt między pojazdami. W toku czynności wyjaśniających przyznał się co prawda do zarzucanego mu czynu, ale jednocześnie złożył wyjaśnienia, które temu przeczyły. Na rozprawie logicznie powyższe wyjaśnił. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka (pokrzywdzonego) K. B., tj. w zakresie, w jakim potwierdził on, iż w przedmiotowym miejscu i czasie dokonał postoju przedmiotowego pojazdu i doszło do jego uszkodzenia. Te zeznania są zgodne z pozostałym, wiarygodnym materiałem dowodowym i nie są sporne. Wskazać należy, że pokrzywdzony nie był naocznym świadkiem zdarzenia. Ze wzmiankowanej wyżej opinii biegłego w zakresie ruchu drogowego i techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków drogowych i kolizji drogowych wynika natomiast, że uszkodzenia obu pojazdów (obwinionego i pokrzywdzonego) nie przystają do siebie pod względem charakteru i lokalizacji. W przypadku ewentualnej kolizji podczas wjeżdżania na miejsce parkowania, w skręcającym w prawo pojeździe obwinionego powinny powstać uszkodzenia elementów zlokalizowanych w obszarze tylnej części prawego boku – na wysokości tylnego koła, które to elementy poruszałyby się po łuku o najmniejszym promieniu. W miejscu tym nie stwierdzono jednak uszkodzeń. Biegły stwierdził jednoznacznie, że uszkodzenia prawej części zderzaka przedniego samochodu T. (...), którego właścicielem jest pokrzywdzony, musiały powstać w kolizji z innym

pojazdem niż samochód T. (...) obwinionego, którego uszkodzenia znajdowały się w środkowej części prawego boku. Sąd podzielił wyżej przytoczone wnioski zawarte w opinii biegłego T. D.. Opinia ta została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy, dowodów pochodzących z osobowych źródeł, po przeprowadzeniu profesjonalnych symulacji komputerowych i wyliczeń. Została ona sporządzona przez biegłego z listy biegłych Sądu Okręgowego w Warszawie, osobę kompetentną i obcą dla stron oraz niezainteresowaną kwestią rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzeczowa, jasna i precyzyjna. Pozbawiona jest wewnętrznych sprzeczności, a płynące z niej wnioski są logiczne i spójne.

Zeznania świadka A. W. (k. 69-70) -

funkcjonariuszki Policji nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, albowiem świadek ta nie obserwowała bezpośrednio zdarzenia. Świadek potwierdziła fakt sporządzenia przez siebie protokołów oględzin pojazdów, jednak nie pamiętała okoliczności ich sporządzenia. Sąd obdarzył walorem wiarygodności pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Czyn zarzucany obwinionemu – wykroczenie z art. 97 kw polega na wykroczeniu przeciwko innym niż wcześniej wskazane w Kodeksie wykroczeń przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie.

Artykuł 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby

zmniejszyć prędkość.

W ocenie Sądu analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej nie wskazuje na to, że obwiniony - wjeżdżając pojazdem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (...) na miejsce postojowe na parkingu przy ul. (...) - nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu marki T. Corolla o numerze rejestracyjnym (...).

Nie jest wykluczone, że do uszkodzenia pojazdu pokrzywdzonego doszło w wyniku manewru innego pojazdu, który znalazł się w przedmiotowym miejscu w międzyczasie. Na pewno uszkodzenie nie nastąpiło w wyniku manewru obwinionego, co bez żadnych wątpliwości wynika z jego wyjaśnień oraz opinii biegłego, przy czym żaden dowód nie wskazuje, że to właśnie obwiniony był sprawcą zarzucanego mu wykroczenia.

Dlatego Sąd W. J. uniewinnił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 kpw.